

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS RETSBOG

Den 20. februar 2018 kl. 09:30 holdt Østre Landsret offentligt retsmøde i retsbygningen, Bredgade 42, København.

Som dommere fungerede landsdommerne Ole Dybdahl, Tine Vuust og Morten Christensen, førstnævnte som rettens formand.

Der foretoges fortsat hovedforhandling.

24. afd. nr. B-3448-14:

1) Inge Genefke og Bent Sørensens Antitortur Støttefond
som mandatar for _____

2) _____

3) _____

4) _____

5) _____

6) _____

7) _____

8) _____

9) _____

10) _____

11) _____

12) _____

13) _____

14) _____

15) _____

16) Inge Genefke og Bent Sørensens Antitortur Støttefond

som mandatar for _____

17) _____

18) _____

19) _____

20) _____

21) _____

22) _____

23) _____

(advokat Christian F. Jensen, besk., for sagsøgerne 2 til 15 og 17 til 23,
og advokat Christian Harlang for så vidt angår sagsøgerne 1 og 16 samt
den del af sagen, hvori der ikke er dækning under den meddelte fri proces)
mod

Forsvarsministeriet

(advokat Peter Biering)

For sagsøgerne mødte advokat Christian Harlang og advokat Christian F. Jensen.

For sagsøgte mødte advokat Peter Biering. Med advokaten mødte tillige advokatfuldmægtigene Emil Wetendorff Nørgaard og Malthe Gade Jeppesen.

Sagsøger 13 var mødt.

Som arabisk tolk mødte Dler Colnadar.

Som vidne mødte psykolog dr. Sana Hamze, der bekræftede, at hun og tolken forstår hinanden, og lovlig forberedt og formanet afgav forklaring.

Der blev under afhøringen forevist uddrag af den tidligere under hovedforhandlingen dokumenterede film "Et civiliseret land" samt et videointerview af 13. februar 2018 med sagsøger 6 i The Sun (bilag HM).

Psykolog dr. Sana Hamze forklarede blandt andet, at hun har medvirket til at udarbejde alle 22 Medical Reports i sagen. Hun deltog i undersøgelserne i sin egenskab af psykolog. Hun har 21 års erfaring med behandling af torturofre. Gengivelsen af hendes faglige kvalifikationer i Medical Report vedrørende sagsøger 12, jf. ekstraktens bind VII, side 1149 f., er

korrekt. Hun er i dag som specialist involveret i udarbejdelsen af et tillæg til Istanbul-protokollen og indgår i den forbindelse i en underkomité, der udarbejder og ajourfører en række rapporter og arbejder med udformningen af regler på området. Arbejdet foregår i regi af IRCT, Dignity, "special rapporteurs" m.v. Hun har været tilknyttet IRCT fra 2003 til 2006 og på ny fra 2016, idet hun nu er vicepræsident i organisationen indtil 2020.

Kl. 9.55 mødte sagsøger 14.

Hun havde – inden undersøgelserne i denne sag – foretaget omkring 100 lignende undersøgelser, og i dag har hun udført i alt omkring 300 sådanne undersøgelser. Baseret på sine erfaringer og samtalen med den person, der fortæller, at vedkommende har været udsat for tortur, er hun i stand til at vurdere, om vedkommende taler sandt. Det er noget, der viser sig inden for de første 10-15 minutter af samtalen. Hun er særligt opmærksom på personens fortælling om, hvad der er sket. På baggrund af fortællingen og den måde, personen fortæller om begivenhederne, er det således muligt med stor sikkerhed at vurdere, om det er sandt. Hvis personer urigtigt påstår at have været udsat for tortur, vil der være divergenser mellem beretningen og de symptomer, som vedkommende forklarer om. Der er også andre indikatorer. Adspurgt, om personens generelle habitus indgår i vurderingen, forklarede hun, at hun har arbejdet med torturofre siden 1996, og hun kan se på personen, om vedkommende blot påstår at have været udsat for tortur, eller om det er reelt. Som nævnt af Jørgen Lange Thomsen kræver det en meget god skuespiller at foregive at være torturoffer, men det vil i sidste ende altid vise sig, hvis der er tale om skuespil.

Hun medvirkede til at udarbejde alle 22 lægelige erklæringer i denne sag, den ene halvdel i perioden fra november 2011 til maj 2012 og den anden halvdel i september og oktober 2014. Hun samarbejdede med Jørgen Lange Thomsen, Peter Mygind Leth og Mona Hamed Iman.

Under de undersøgelser, som hun gennemførte sammen med Jørgen Lange Thomsen og Mona Hamed Iman, arbejdede de som et hold. De delte arbejdet mellem sig og havde daglige briefinger, hvor de drøftede forholdene og eventuelle divergenser i de oplysninger, som de undersøgte afgav. Jørgen Lange Thomsen tog sig af de fysiske undersøgelser, mens hun og Mona Hamed Iman tog sig af de psykiske undersøgelser. Hun undersøgte først vedkommende, hvorefter Mona Hamed Iman og vidnet i fællesskab undersøgte personen på ny. De anvendte samme fremgangsmåde i forbindelse med de undersøgelser, hvor Mona

Hamed Iman indledte undersøgelsen af vedkommende. Adspurgt, om hun kan bekræfte, at de udarbejdede de lægelige erklæringer i fællesskab, således som Jørgen Lange Thomsen har forklaret, bekræftede hun dette. De mødtes 3-4 timer om dagen, hvor de drøftede indholdet og skrev erklæringen. De havde hver deres afsnit i erklæringerne, men de skrev erklæringerne sammen. De anvendte den samme arbejdsform, da hun udarbejdede lægelige erklæringer sammen med læge Peter Mygind Leth og psykiater Raghda Sleit.

Hun var ikke i tvivl om, at de 22 undersøgte personer talte sandt om forløbet omkring arrestationerne og den tortur, de havde været udsat for. Deres fortællinger var sammenhængende og fremstod sammenholdt med de udviste symptomer troværdige. Der var et enkelt tilfælde, hvor hun var i tvivl om, hvorvidt det, hun fik at vide, var korrekt. De afholdt derfor om aftenen en briefing, hvor de drøftede problemstillingen. Det var sagsøger 2, der havde fortalt, at han var forlovet, da han blev anholdt. Han berettede også om, hvor glad han var, og at han spillede fodbold og havde ansvaret for et fodboldhold. Han var den eneste, der var blevet anholdt i sit hjem. Han fortalte endvidere, at han var blevet anholdt i undertøj, og at han var blevet udsat for tortur. Han berettede endvidere, at han havde fået blod på sine bukser under det ene knæ. Hun nævnte under aftenens briefing over for Jørgen Lange Thomsen, at der her var noget, som ikke hang sammen, for hvordan kunne personen se blod på sine bukser, hvis han var blevet anholdt i undertøj. En anden person med kendskab til de lokale traditioner fortalte, at undertøj i den del af verden bestod af lange underbukser, som gik ned til under knæene. På den baggrund nåede de frem til, at personen måtte have haft lange underbukser på.

Torturofre har ofte svært ved at huske, idet hukommelsessvigt er et typisk symptom efter tortur. Det kan derfor sagtens være tilfældet, at nogle af sagsøgerne i dag kan have vanskeligt ved at huske, hvad der skete dem i 2004. Det forhold er ikke et tegn på, at vedkommende ikke har været udsat for tortur. Man bør generelt tillægge de lægelige erklæringer og redegørelserne deri størst betydning, såfremt der måtte være uoverensstemmelser mellem disse og senere forklaringer fra sagsøgerne.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 3, jf. ekstraktens bind VI, side 675-685, forklarede hun, at denne sagsøger var den første, hun afholdt samtaler med. Da han kom til samtale hos hende, var han slet ikke klar over, at han fejlede noget. Det betragtes i den del af verden som skamfuldt at have det psykisk dårligt. De havde normalt to-tre samtaler med sagsøgerne, men havde fire samtaler med sagsøger 3, da han under den anden

samtale begyndte at græde voldsomt og var ude af stand til at tale, fordi han genoplevede torturen på ny. Sagsøgerens venner henvendte sig til vidnet og hendes lægekolleger og fortalte, at sagsøger 3 plejede at være glad, og at han nu var blevet tavs og ensom. Han var hele tiden bange for, at der skulle ske ham noget. Efter anholdelsen i 2004 forlod sagsøgeren universitetet og isolerede sig. På baggrund af sagsøgerens kraftige reaktioner under samtalerne afholdt vidnet og Mona Hamed Iman yderligere samtaler med sagsøgeren. De anbefalede ham at gå til psykolog i Irak, men det ønskede han ikke. De har derfor – som alternativ til sådan behandling – afholdt nogle samtaler med ham over Skype, hvilket har hjulpet ham. Han er i dag bosiddende i Australien, har fået børn og er glad. Sagsøgerens reaktion under samtalerne med vidnet og Mona Hamed Iman var typisk for et torturoffer.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 8, jf. ekstraktens bind VI, side 815-822, forklarede hun, at hun husker undersøgelsen af denne sagsøger. Han følte sig krænket og ydmyget, fordi han var blevet beskyldt for terror. Hans naboer respekterede ham ikke længere som følge af beskyldningerne, der også påvirkede hans familie. Sagsøgeren begyndte at isolere sig og ændrede påklædning, således at han ikke afslørede sin trosretning. Sagsøgeren flyttede med sin familie til Syrien. Han var meget bange også under samtalerne med vidnet.

Vidnet oplyste adspurgt af retsformanden, at de dokumenter, som hun læser i under sin forklaring, er de lægelige erklæringer, som hun har været med til at udarbejde. Hun kan ikke adskille de 22 lægelige erklæringer fra hinanden uden at læse i dem.

Retsformanden bemærkede, at advokat Christian Harlang må tilkendegive over for vidnet, om hun forudsættes at besvare spørgsmål ud fra, hvad hun kan læse i erklæringerne, eller om han ønsker hendes vidnesbyrd om, hvad hun i dag umiddelbart kan huske.

Advokat Christian Harlang oplyste, at han forud for retsmødet havde bedt vidnet om at gennemlæse erklæringerne.

For så vidt angår sagsøger 2 forklarede hun, at han havde været en glad person, som efter torturen var begyndt at isolere sig. Det var denne sagsøger, der havde forklaret om blodpletten på buksebenet, som gav anledning til særlige overvejelser om, hvorvidt han talte sandt, idet han jo også havde fortalt, at han var blevet anholdt blot iført undertøj.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 1, jf. ekstraktens bind VI, side 847-854, forklarede hun, at denne sagsøger var overrasket over, hvad der var sket med ham, og at et respekteret land som Danmark havde medvirket dertil. Han havde mange symptomer efter torturen, herunder at han isolerede sig fra andre mennesker. Han udviste også typiske tegn på PTSD. Han turde ikke blive boende i Irak. Han følte sig undertrykt på grund af torturen. Det er typisk, at torturofre føler sig forfulgt og undertrykt.

Sagsøger 13 oplyste forespurgt af advokat Christian Harlang, at vidnet gerne må besvare spørgsmål vedrørende undersøgelsen af ham.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 13, jf. ekstraktens bind VII, side 1155-1161, forklarede hun, at denne sagsøger forklarede, at de havde dækket hans hoved med hans egen t-shirt. Han får flashbacks om episoden, hvis han tager tøj på over hovedet. Han følte sig endvidere ydmyget og skamfuld, fordi de havde undersøgt ham i endetarmen. Han fortalte hende under samtalerne, at han følte sig død indeni. I hans kultur betragtes noget sådan som et groft overgreb og ærekrænkende. Det betragtes ikke generelt som et tegn på homoseksualitet, men der kan være nogle, som opfatter det på denne måde.

Retten midlertidigt hævet kl. 12.10.

Retten sat på ny kl. 13.05.

Retsformanden gjorde advokat Christian Harlang opmærksom på, at der nu resterede cirka 45 minutter af hans afhøring af vidnet.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 15, jf. ekstraktens bind VII, side 1171-1178, forklarede hun, at denne sagsøger ligesom de andre udviste symptomer på at have været udsat for tortur. Hans familie var også påvirket. Han følte sig "pletet" over beskyldningerne om terrorisme og kunne på grund af beskyldningerne ikke vende tilbage til sit arbejde. Da sufierne blev anholdt, blev de vist på tv, hvilket påvirkede hans familie negativt, ikke mindst hans datter, som fik dårligere karakterer i skolen. Han var nødt til at sende hende til udlandet, fordi hun blev udsat for mobning. Han er selv shiamuslim. Foreholdt Medical Report, pkt. 3 "Mental status examination" forklarede hun, at hun var sikker på, at sagsøger 15 var torturoffer. Der var sammenhæng mellem hans beretninger om tortur og de symptomer, han udviste, f.eks. trang til at isolere sig og angst. Adspurgt, om sagsø-

geren udviste de tegn på tortur, som er oplyst i erklæringens pkt. 2 ”Current psychological complaints”, forklarede hun, at det var noget, hun kunne konstatere under samtalerne med ham. Han begyndte blandt andet at græde, da han fortalte om, at hans nevø havde besøgt ham i fængslet. Man kunne se, at han led af PTSD, som er en typisk følge af tortur.

For så vidt angår Medical Report vedrørende sagsøger 16, jf. ekstraktens bind VII, side 1179-1185, forklarede hun, at undersøgelsen af sagsøgerens endetarm udgjorde såvel et fysisk som et mentalt overgreb, fordi sagsøgeren følte sig ærekrænket. Han kunne ikke gifte sig på grund af det, han blev udsat for. Adspurgt, om sagsøgeren udviste ”cautiousness”, som anført i erklæringens pkt. 2 ”Current psychological complaints”, forklarede hun, at sagsøgeren under samtalerne med vidnet og vidnets kolleger var meget afmålt. Manglende tro på fremtiden er en typisk eftervirkning af tortur. De psykiske følger af tortur varer som regel meget længere end de fysiske. Sagsøgeren genoplevede under samtalerne med vidnet den angst, han oplevede i 2004, og udviste frygt for at genopleve de traumatiserende begivenheder. Han led af PTSD. De fleste af torturofrene genoplevede under samtalerne de traumatiserende begivenheder. Det var tydeligt at se på sagsøger 16. Hans tidsfornemmelse og hukommelse var negativt påvirket. Under samtalerne med vidnet i 2014, troede han faktisk, at det allerede var år 2015.

Adspurgt, om det kunne være bedre for torturofrene ikke at dvæle ved det passerede og derfor undlade at anlægge en retssag mod den danske stat herom, forklarede hun, at det er umuligt for torturofre at glemme de traumatiserende begivenheder. Hun har ikke tidligere oplevet, at torturofre har haft mod til at rejse en sag mod de ansvarlige. Sagsøgerne mistede alt, så en eventuel erstatning vil kunne give dem deres selvtillid og ære tilbage. En retssag vil i denne forstand kunne medvirke positivt til at hele sagsøgerne og hjælpe dem til at lægge eventuelle hævnfølelser bag sig.

Adspurgt, om det vil gavne sagsøgernes muligheder for at præsentere deres sag at afgive forklaring via videoforbindelse fra Den Danske Ambassade i Libanon, forklarede hun, at hun blev skuffet, da hun fik at vide, at nogle af sagsøgerne var blevet henvist til at afgive forklaring på denne måde. Det er hendes personlige mening, at sagsøgerne ikke kan have tillid til, at deres sag bliver hørt, når de ikke kan afgive forklaring umiddelbart for landsretten i Danmark. Torturofre efterspørger i første række beskyttelse og tryghed, og det kan skabe utryghed at skulle afgive forklaring på en ambassade tilhørende det land, som vedkommende har rejst en sag imod. Adspurgt, om passage af væbnede vagter eller politi i

forbindelse med besøg på den danske ambassade ville kunne medføre, at disse sagsøgere genoplever de traumatiserende begivenheder, bekræftede hun dette.

Udspurgt af advokat Peter Biering forklarede hun, at hun først indgik i et hold bestående af Jørgen Lange Thomsen og Mona Hamed Iman og dernæst et hold bestående af Raghda Sleit og Peter Mygind Leth. Hun har tidligere arbejdet sammen med Mona Hamed Iman og Raghda Sleit om andre projekter. IRCT havde anmodet hende om at deltage i en undersøgelse af en række personer, som fortalte, at de havde været udsat for tortur. Hun fik at vide, at der ud over hende selv ville deltage to andre læger. Hun var ikke ansat i IRCT, idet hun var selvstændig og arbejdede i Libanon.

Forevist filmklip ved minuttal 03:25 fra filmen ”Et civiliseret land” forklarede hun, at hun også modtog en henvendelse fra Susanne i IRCT. Hun blev bedt om at dokumentere nogle torturforhold for så vidt angår den psykiske del, ikke andet. Hun fik efterfølgende under samtalerne med torturofrene at vide, at danske og engelske styrker var involveret, hvilket overraskede hende. Foreholdt, at Jørgen Lange Thomsen har forklaret, at hun havde ”et følelsesmæssigt engagement i undersøgelserne”, forklarede hun, at hun var objektiv i sine undersøgelser, men hun følte med torturofrene. Hun tog sig af ofrenes sager og dokumenterede disse. Det må så være op til retten at beslutte, om de har ret. Hvis hun var i tvivl om noget, drøftede hun det med sine kolleger. Hun har ikke på spørgsmål fra advokat Christian Harlang udtalt, at hun ville få selvtillid, hvis sagsøgerne får ret i sagen.

Forevist filmklip ved minuttal 04:33 fra filmen ”Et civiliseret land” forklarede hun, at hun første gang mødte advokat Christian Harlang i Amman i Jordan, efter at Susanne havde skrevet til hende. Det var i 2011 dagen før, de påbegyndte undersøgelserne. Hun havde forinden talt med Jørgen Lange Thomsen. Advokat Christian Harlang havde talt med ofrene forud for undersøgelserne for at finde ud af, hvem de skulle tale med. Hun modtog et vederlag fra IRCT for hver af de erklæringer, hun var med til at udarbejde. Hende bekendt var det ikke IRCT, der betalte for alle erklæringerne. Dignity betalte vist også for noget af arbejdet. Hun blev på et tidspunkt kontaktet af Dignity om udarbejdelse af lægelige erklæringer for de sidste sagsøgere. Hun havde kontrakt med IRCT og Dignity. Foreholdt, at det på side 1 i Medical Report vedrørende sagsøger 12, jf. ekstraktens bind VII, side 1149, er anført, at advokat Christian Harlang havde anmodet om undersøgelsen, forklarede hun, at der var et tidspunkt, hvor der ikke længere var midler til undersøgelserne, hvorefter advokat Christian Harlang havde bedt hende om at færdiggøre erklæringerne. Han betalte hende

for dette arbejde. Gengivelsen af det passerede under overskriften ”Allegations of torture and ill-treatment”, jf. ekstraktens bind VII, side 1150, blev indarbejdet i alle erklæringerne. Afsnittet blev skrevet i henhold til Istanbul-protokollen i fællesskab af hende, Peter Mygind Leth og Raghda Sleit, dog således at den, der havde ansvaret for den pågældende person, også havde ansvaret for den endelige formulering af disse afsnit. Hun havde ansvaret for cirka halvdelen af erklæringerne. Det er i hver erklæring anført, hvem der først talte med den undersøgte person og havde ansvaret for den pågældende. Raghda Sleit havde eksempelvis ansvaret for erklæringen vedrørende sagsøger 12, jf. ekstraktens bind VII, side 1152, ”methods of assessment”.

Det er hende, der udarbejdede erklæringen vedrørende sagsøger 3 i ekstraktens bind VI, side 675-685. Jørgen Lange Thomsen havde skrevet afsnittene om de fysiske undersøgelser. Hun kan ikke huske, hvem der skrev afsnittene under overskriften ”Allegations of torture and ill-treatment”. Jørgen Lange Thomsen og vidnet har muligvis skrevet afsnittene i fællesskab. Da sagsøger 3 skulle undersøges af Jørgen Lange Thomsen, var der kun en irakisk tolk til stede, som sagsøgeren ikke ønskede skulle deltage under undersøgelsen. Hun blev derfor bedt om at tolke for sagsøgeren under Jørgen Lange Thomsen undersøgelse af ham. Hun havde muligvis selv holdt første samtale med sagsøgeren forinden. Hun kan ikke huske, om hun i andre tilfælde tolkede for sagsøgerne, men det vil i givet fald fremgå af erklæringerne.

Hun er bekendt med WHO's Classification of Mental and Behavioural Disorders (ICD-10). De anvendte naturligtvis kriterierne deri i forbindelse med deres undersøgelser og diagnosticering af sagsøgerne. ”Diagnostic guidelines”, hvorefter diagnosen PTSD kun bør stilles, hvis der konstateres følger senest seks måneder efter begivenheden, tager sigte på den akutte fase. PTSD kan sagtens vise sig ved forsinkede symptomer mange år efter begivenheden. Adspurgt om, hvorvidt ICD-10 indeholder kriterier for diagnosticering af forsinket PTSD, forklarede hun, at denne diagnose er omtalt under DSM-IV. I DSM 5 er der indført nogle ændringer. DSM-IV og DSM 5 er udarbejdet på grundlag af amerikanske kriterier. Når hun stillede sagsøgerne spørgsmål, præsenterede hun dem ikke for en liste over symptomer. Nogle gange bad hun dem selv at udfylde et skema. Hun stillede ikke ledende spørgsmål.

Erklæringerne kunne variere i indhold og opbygning, fordi de hver især havde været ansvarlige for forskellige sagsøgere og erklæringer vedrørende disse. Den vekslende sprog-

brug om rektalundersøgelse, som flere af sagsøgerne havde været udsat for, beroede herpå og på, hvordan sagsøgerne selv beskrev hændelsen. En af sagsøgerne var eksempelvis meget beskæmmet over undersøgelsen af endetarmen og ville kun udpege området og ikke sætte ord på. Af respekt for ham beskrev hun derfor blot hændelsen som en intim undersøgelse. Hun opfattede det ikke som et seksuelt overgreb, men det var sådan sagsøgerne oplevede det. Hvis de efterfølgende havde seksuelle problemer, kunne hun dog heller ikke se det som andet end et seksuelt overgreb. Hun lagde til grund, at de berørte sagsøgere inden rektalundersøgelsen havde levet et normalt liv, og at deres seksuelle problemer derfor skyldtes undersøgelsen.

Sagsøgerne beskrev meget detaljeret, hvordan deres hænder blev bundet med plastikstrips, så de ikke kunne bevæge dem. Dette kan i hendes øjne godt udgøre ”ill-treatment” i psykologisk henseende, jf. ekstraktens bind VI, side 681. Ifølge sagsøgernes udsagn havde de intet foretaget sig, som kunne begrunde tilbageholdelsen. De blev straffet på grund af deres religion. Afsnittene under overskriften ”Allegations of torture and ill-treatment” i erklæringerne vedrørende sagsøger 8 og sagsøger 9, jf. ekstraktens bind VI, side 817 og 825, er velsagtens blevet næsten enslydende, fordi de to sagsøgere havde oplevet stort set det samme. Hun er enig med Jørgen Lange Thomsen i, at sagsøgerne kan have problemer med de kognitive evner, herunder hukommelsen. Det forhold, at torturofre kan have problemer med at huske, indebærer dog ikke, at de glemmer de overgreb, de har været udsat for. Det vil ofte for offeret være muligt at huske detaljer om f.eks. egen påklædning i forbindelse med episoden, selvom vedkommende kan have vanskeligt ved at huske andre ting. Sagsøgerne kunne eksempelvis huske detaljer om det danske flag. Hun har hørt, at en del af torturofrene har fået erstatning af de britiske myndigheder.

Hun kender sagsøger 6. Forevist uddrag af et videointerview med sagsøger 6 i The Sun forklarede hun, at hun ikke ved, hvorfor personer angiveligt har rejst falske krav mod britiske myndigheder. De personer, hun undersøgte, var torturofre. Det var ikke personer, som havde fundet på deres historier. Deres beskrivelser indeholdt ikke overdrivelser eller uoverensstemmelser i forhold til de symptomer, de udviste.

I forbindelse med afslutningen af retsmødet gjorde retsformanden parterne bekendt med følgende beslutning vedrørende vidneførelse:

Sagsøgernes advokater har ved e-mail af 18. februar 2018, der fremlagdes, anmodet om, at vidnet Jamal Mahmoud Hammoud, der befinder sig i Egypten, kan afgive forklaring via videoforbindelse til Den Danske Ambassade i Egypten beliggende i Cairo. Sagsøgte har ikke udtalt sig herimod.

På denne baggrund, og da landsretten finder det hensigtsmæssigt og forsvarligt, at vidnet afgiver forklaring via videoforbindelse til den danske repræsentation i Cairo, hvor forklaring endvidere vil kunne afgives under betryggende former, besluttede landsretten, at vidnet skal afgive forklaring på denne vis, jf. retsplejelovens § 174, stk. 2, jf. § 192, stk. 6.

Sagen udsat til fortsat hovedforhandling den 21. februar 2018 kl. 9.30.

Retten hævet kl. 15.43.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 21-02-2018

Helle Spenner
sektionsleder